

Proje devam ediyor,
dun Bozova, bugun Adiyaman Merkezdeydik...
Aksam da Pazarcik in guzel cocuklariyla beraberiz...

Persembe gunun notlari Kubra'dan...
Selam ve sevgilerimizle...
ILKYAR

--

Cocuklarimiz, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarimiz, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

09.02.2012

Siverek'e doğru yolculuğumuz başladı. Dün de yağmur vardı ama bugün daha bir şiddetli yağmaya başladı. Yağmurun da tadı başka ama güneşli bir günün tadı bambaşka oluyor

projelerde. Kendimizi havasız, dar, karanlık koridorlar arasına sıkışmış hissetmiyoruz. Geniş bir alana yayılabilmek şansı buluyoruz kendimizde. Toplar olabildiğince yükseğe fırlıyor, rengârenk uçurtmalar gökyüzünde usulca süzülüyor, çocuklar sırada ip atlamak için bekliyor, frizbiler olabildiğince ileriye fırlatılıyor. Nesnelere aracılığıyla bir güneş gibi parlıyor çocukların yüzleri. Nesnelere bahane, çocukların içinde hâlihazırda kahkahalar, sevinç çığlıkları, gülümsemeler mevcut. Onlar içlerinde gün yüzüne çıkmamış duygularını çıkarmanın yollarını keşfediyorlar. Bir çocuğu oyun içinde gözlemlemek bir başka. Tüm doğallıklarıyla seriliyorlar gözler önüne. Siverek Yibolu çocuklarla akşam eğlencesinin yerini ne tutabilir ki!

Öğle yemeği esnasında koridorun bir köşesinde çekinerek duran dört kız çocuğumuzu gördük. 'Siz yemek yemiyor musunuz?' diye sorunca aldığım yanıt beni derin bir sessizliğin içine sürükleyip bıraktı. 'Abla, kızlar yok hep erkekler yemek yiyor. Erkeklerin önünde yemek yenmez ki!' Şaşırılmışlığımdan ya da yadırgamışlığımdan değil; bu tür içselleştirilmiş düşünceyi tahmin etmek ve anlam vermek çok zor da değil. Beni

uçurumun derinliklerine iten aniden, yalınlıkla, kurgulanmadan bu sözlerin sarf edilmiş olması. En temel ihtiyaçların karşılanması bile kültürün, geleneklerin, göreneklerin, değerlerin, inançların içinde yeniden şekillenmesine şahit oluyorum. Çok da üstünde duramadığım,

gözyaşlarımı saklamak için bulunduğum yerden koşarcasına uzaklaştığım, gücümü

kaybettiğimi hissettiğim bir anı yaşıyorum. Şimdi duygusallığımdan sıyrılıp bu çocukların cinsiyet algıları üzerine konuşacak kadar güçlü olamamanın pişmanlığını yaşıyorum. Kaçmak o an kolay geldi, çünkü yapılabilecek en zahmetsiz şey uzaklaşmaktı. Ben bunu yaptım, keşke yapmasaydım...

Siverek Yibo'dan erken ayrıldık. Şimdi çok uzağız onlardan. Özlüyorum. Keşkelerim dile geliyor yine, keşke daha fazla sohbetin derinliklerine dalıp paylaşımlarımızı arttırabilseydik. Yüreğimi daha çok aralayabilseydim. Ama yapamadım, ne zaman bir çocuk görsem önce yüreğime ince bir sızı saplandı, sonra gözlerim doldu. Sordular

ne oldu sana diye. Anlatamadım, bilmiyorum dedim. Yine kaçtım. Ama kendimden kaçabilir miydim ki?

Kapatıyorum gözlerimi... Osmaniye Düziçi Yibo'dan ayrılışımız geliyor zihnime. Vedalaşmalarımızın hüznünü hissediyorum. İki sene önceki hüznüme benzer hüznün içinde buluyorum kendimi. Bu satırları ancak iki sene önce aynı otobüsü paylaştığımız güzel insanlar anlayabilir diye son veriyorum sözlerime. Yine kaçıyorum...

Soğuk koridorların, yatakhanelerin, binaların bir köşesinde bırakıyoruz masum çocuklarımızı. Ellerimiz havada, gözlerimiz arkada, yüreklerimiz yüreklerinde kalarak uzaklaşıyoruz...

Yollar daraldıkça daralıyor, iyice sıkıştırıyor bizi. Ve ben yine daralmışlığımdan kurtulmanın yollarını arıyorum. Günlük meşgalelerin arasına salıveriyorum kendimi.

Kübra Özkan

Uludağ Üniversitesi

Sosyal Psikoloji Y.L.

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

çocuklarımız ilk göz ağrımız ilk sevdiğimiz ilk yar'larımız..